

גולדברגר אמנון

אמנון (אמנוניק) בן מלכה ודב. נולד ביום י"א בתשרי תשט"ו (8.10.1954) בתל-אביב. משפחתו עקרה לפתח תקווה ושם עברו עליו ימי ילדותו ונעוריו. הוא סיים את לימודיו היסודיים בבית הספר פיק"א ולמד שנתיים בבית ספר התיכון על שם אחד העם בעירו. כנער היה באמנון שילוב של שובבות ורצינות. ספרה עליו מחנכתו בלה: "מבין ים העיניים שנבעצו בי...זכורות לי פניו החייכניות של אמנון...לא קשה היה לעמוד על טיבו ובמהרה נקבע מקומו בכיתה, כראש וראשון לבדחנים...אמנון היה מעולל תעלולים שונים בארשת פנים תמימה תוך כדי הבלעת חיוך". הוא רצה להיות אדם רגיל ומעולם לא נשא עיניו לתהילה, אך בגלל הצטיינותו בלימודים, שהייתה טבעית, נובעת מעצמה ונעדרת כל התנשאות, נחשב לתלמיד בולט במיוחד. הוא היה בעל זיכרון יוצא מגדר הרגיל. די היה לו לשמוע דבר פעם אחת והוא נחקק במוחו. לחבריו לספסל הלימודים הוא זכור כנער חביב, שבת צחוק נסוכה על פניו תמיד והבדיחות שופעות מפיו. אמנוניק היה בן נאמן להוריו ועזר להם ככל שנדרש, בנכונות ובאהבה. הוא סיים את חוק לימודיו בבית הספר התיכון האקסטרני "אנקורי" בתל אביב. בתקופת לימודיו היה חבר בגדנ"ע. אמנון גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1972 והתנדב לחטיבת "גולני". לאחר שסיים את הטירונות כחניך מצטיין השלים קורס מכ"ים-חי"ר והוסמך כחובש קרבי. גם בצבא היה אהוב על רעיו, כפי שסיפר חברו מנוער גבי: "עיניו הבורקות, חיוכו השובבי, צניעותו וותרנותו, מסירותו להוריו וידידיו עשוהו אהוב על הכול. בעת שירותו הצבאי התחשלו דמותו ואופיו, ואתם המסירות והאחריות". כשפרצה מלחמת יום הכיפורים צורף אמנון כחובש ליחידת צנחני מילואים ויחד עמה עבר את נתיב הדם והאש של קרבות הבלימה והפריצה אל עבר אפריקה. אמנון, "הילד", כפי שקראו לו הצנחנים המבוגרים יותר, השתלב למרות גילו הצעיר בין הלוחמים הוותיקים, אשר סמכו עליו בכל המובנים. הוא היה לוחם מצוין וידע בכל מצב להשתמש בנשק ביעילות רבה ביותר. חבריו ידעו שהוא חובש טוב וכי יגיע אליהם גם כאשר צפויה סכנה לחייו, ויטפל בהם במסירות ובמומחיות. הוא ידע לשמור על חבריו שהלכו לפניו או אחריו, ולנסוך ביטחון בלב כל פצוע. עם חתימת ההסכם להפסקת האש עמד גדודו, "גדוד הבוקעים הראשון", על כך שאמנון יוחזר אליו. ביום ג' בניסן תשל"ד (26.3.1974), נפל רב"ט אמנון בעת מילוי תפקידו ברמת הגולן. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בפתח תקווה. השאיר אחריו הורים, אחות ואח.

רבי"ט גולדברגר אמנון

2172910

בן מלכה ודב

נולד ב- י"א תשרי תשט"ו 8.10.1954

חתגייס לצה"ל בנובמבר 1972

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- ג' ניסן תשל"ד 26.3.1974

בעת מילוי תפקידו ברמת הגולן.

מלחמת ההתשה במובלעת הסורית (נובמבר 73 עד מאי 74)

קווי הפסקת האש בחזית הסורית, שנקבעו ביום 24 באוקטובר 1973, נתנו ביטוי נאמן להישגים הצבאיים של לוחמי גולני ופיקוד צפון בתום הקרבות. צה"ל שלט בשטח של 500 קמ"ר ובכלל זה מוצבי החרמון ("מוצב החרמון הסורי", "מוצב הפיתולים" ו"מוצב שיא החרמון" – בגובה של 2814 מ' מעל פני הים). במרבית שטחה של "המובלעת" נשען קו המוצבים החדש על שורת הרי געש (תל אי-שמס, תל מַרְעִי, תל עֶנְתָר, תל מסחרה), היה נוח להגנה, וכמעט לכל אורכו היה ללוחמי צה"ל יתרון טופוגרפי מלבד הקטע הדרומי מול גיזרת תל א-חרה, תל שהיה בידי הסורים.

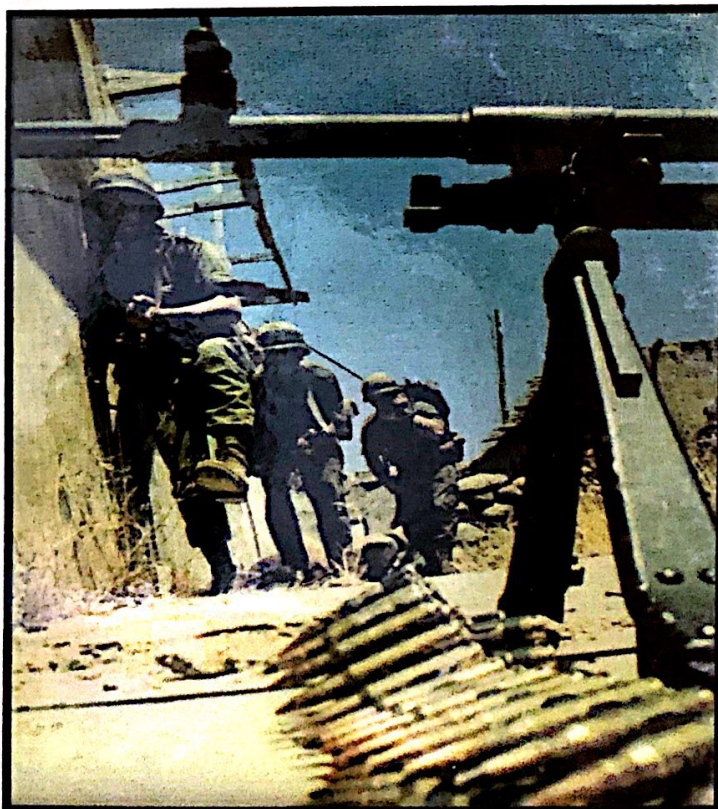
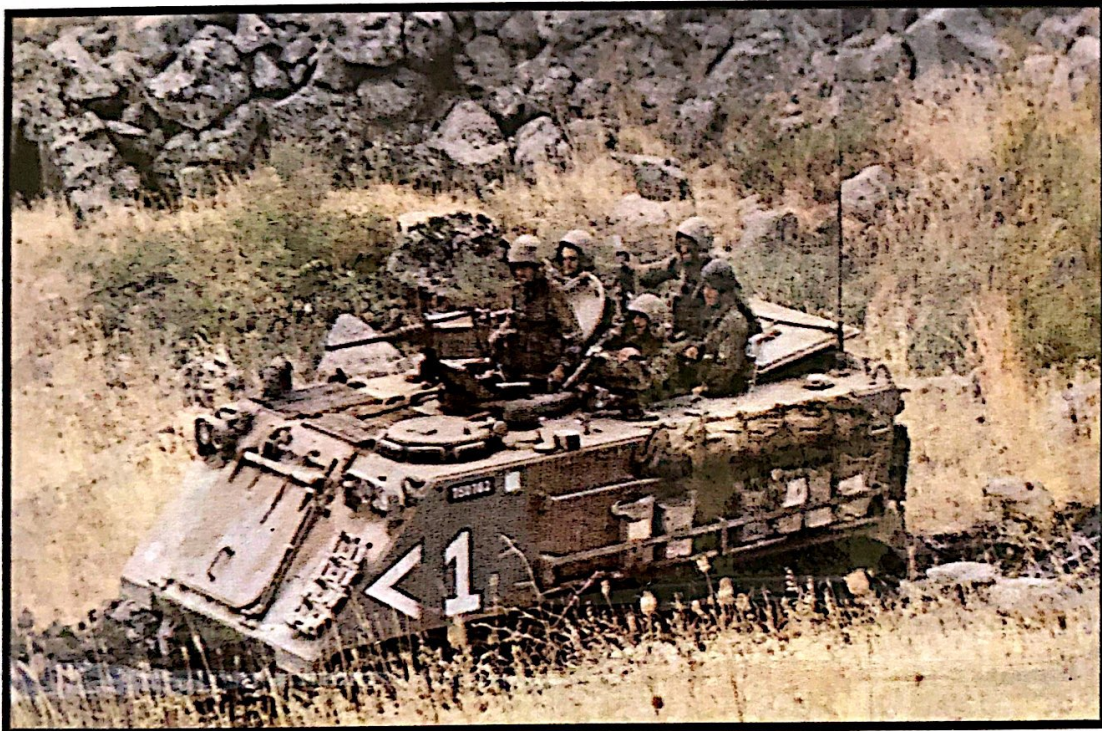
לאחר מלחמת יום הכיפורים הפרו הסורים את הפסקת-האש כמעט מדי יום, ומאמצע חודש מרס 1974 הפכו ההטרדות לתקריות-אש רצופות, שלבשו אופי של מלחמת-התשה.

הצבא הסורי הפעיל בעיקר יחידות ארטילריה אך גם יחידות שריון וחיל-רגלים. הפגזות תותחים ומרגמות הפכו עניין שבשגרה, והמונחים "יום-קרב", "כוננות-ספיגה", "יציאות", "נפילות" וכיו"ב נכנסו לשמוש יום-יומי באוצר המלים של חיילי גולני בזמן מלחמת ההתשה ב"מובלעת הסורית".

שיאה של "מלחמת ההתשה" בצפון (אפריל-מאי 1974)

בשיאה של מלחמת ההתשה במובלעת הסורית (אפריל-מאי 1974) אמר המח"ט אל"מ אורי שמחוני לקציניו: "...באופיה מלחמת התשה היא מלחמה רעה... חסרים בה כל המומנטים של תנועה, כיבוש, הכרעה, נצחון... נשאר רק המרכיב של ספיגת-אש ונפגעים... ישנם קשיי חיים יום-יומיים בלי שום הישג. המטרה היחידה היא להמשיך ולהיאחז בשטח." ואכן עמדו לוחמי גולני בהפגזות קשות גם במקומות ללא ביצורים, הם הקימו מערך מבוצר תוך כדי לחימה, מארבים, סיורים, תצפיות ופעילות בט"ש ונטלו חלק בכל "ימי-הקרב" של אותה תקופה. בחודשים מרס-מאי 1974 נפלו 43 מחיילי צה"ל ו-138 נפצעו; שיאה של "מלחמת ההתשה" היה הקרב על מערכת מוצבי מרום החרמון, שלושה מוצבים בצפון-מערב ה"מובלעת" באזור שיא החרמון, שהסורים ניסו להיאחז בהם תוך ניצול העובדה שצה"ל (בגלל תנאי מזג-האוויר והקשיים הלוגיסטיים והטופוגרפיים) לא החזיק בהם בקביעות אלא הסתפק בהפעלת סיורים באזור. כוח חי"ר מעולה, כוח "חרמונים", העפיל ונאחז בפסגות החרמון בסיוע מסוקים ובחיפוי חיל-האוויר, וכוחות הנדסה פרצו דרכי-גישה בתנאים קשים ביותר, ואח"כ ביצרו את שלושת המוצבים.

בתעסוקה מבצעית ברמת הגולן

כותבים לזכרו

של

אמנון גולדברגר

לזכר אמנון גולדברג ז"ל

אין אדם המסגל להאמין פי
מאתנו הלכת

ונפשך הוזה, יפיק, טוב לבך
וחיובך העלית, המביע אהבה,
נדמו ואינם, ולא ישובו לעולם.
גודלך האכזר מאתנו אותך לקח
ולנו נשארה רק מציאות עבודה
לעולם לא נוכל לשכח את

דמותך התוססת, מעשיך, דרך חייך, ש -
בהם אהבתך לשתף ולהדריך את הקרובים אליך.
רבות יספר עליך כחיל לוחם, ב -
גולגוי, שגפול בדמי ימיו ללא רחם.
דיקים חיינו בלעדריך.

יהי זכרך ברוך.

חברתך גוי.

אמנון שלנו ז"ל

אמנון שלנו נולד ב-8.10.54, בדיוק במוצאי יום הכפורים. ביום הולדתו ה-19 חכינו מאוד לבואו, כי הרי היה זה יום הולדתו הראשון כחייל. במקום לבוא הביתה הוא נשלח ככל חיילי ישראל למלחמה.

המלים: מתנה, יום הולדת וחיים, קבלו משמעות חדשה ועמוקה יותר. הערכנו מחדש את המתנה החשובה שניתנה לאדם — מתנת החיים, וקיימנו בחרדה שיחזור בריא ושלם ממלחמה זו. אך לא כן רצה הגורל. קשה לעכל שאותו אמנוניק תמוד ויקר שהיה כה תוסס וחיכן, כה רחב ומוצק, כה חשוב ויקר לנו, ובכל זאת כה רופף ונתן לכליה. הוא עומד לפנינו חי כשהוא נושא בצדו האחד את תרמילי החובש הכבדים, ובצדו השני אלונקה מתקפלת, ובידו מרגמה לא שלו. תמיד ראשון ובלא תלונות.

הכל קרה כהרף עין, בלי שידע או ירגיש מאין בא זה הקץ. רסיסי ברזל נוראים הכריעוהו. את הלב האוהב, את הטוב שבטובים קרע הברזל. אמנוניק כרע ונפל בלי שיספיק לומר את מלתו האחרונה. אך שמים וארץ — כיצד זה יכלתם בו לפגוע והוא מעולם לא פגע באף אחד ביודעין.

ישבנו בביתנו, בביתו של אמנון והתייחדנו אתו ושחזרנו לעצמנו פרק זמן של חיים. אמנון שלנו רצה תמיד להיות האדם הרגיל. מעולם לא נשא את עיניו לתהילה. כנער, היתה בו תשלוּבּת של שובבות ורצינות ולכן לא התפלאנו שחבריו לכתה ספרו לנו כי יום אחד נתבקש לקרוא חבור בכתה ומאחר שלא הכין את החבור, פתח את המחברת וקרא בעל-פה, ואפילו הפך דפים. כשמורתו, שהתלהבה מהחבור בקשה לקחתו, הבהיר לה שהחבור נמצא בראשו.

כשהתגייס אמנון לצבא, דאגנו כיצד יסתדר הילד שלנו בלא אמא ואבא. הוא קיבל הרבה חופשות, למעלה מן הרגיל ליחידה זו, וכששאלנו: אמנון איך זה? השיב: „עשיתי בצועים טובים“. לא ידענו אם להאמין או לא אך כשבאנו למסדר סיום טרונות, הבנו הכל. אמנון היה חניך מצטיין.

במלחמת יום הכפורים נשלח אמנון לחזית הדרום. בשבועיים הראשונים למלחמה לא ידענו דבר על מצבו. לא קבלנו מכתב ולא גלויה ולא דרישת שלום, עד שיום אחד צלצל בטלפון חבר ומסר דרישת שלום מאמנון. הוא פגשו באחת ההפגזות הנוראות בדרום. אחרי ימים, שנראו כשנים, הופיע אמנון לראשונה לחופשה, לבוש מדים גדולים ממדותיו, בלוריתו הפרועה מלאה אבק, עם עיניים חומות גדולות שהעצב ניכר בהן. הוא התבונן בנו ואנחנו התבוננו בו בשתיקה, כאילו בקשנו לחרות בלבנו מה שעיינונו רואות. אמנון ידע שנבליג על הצער והפחד, ולא נאמר מלה. לאט לאט, כשם שהסיר את הבגדים המאובקים, כך החל לפרוק את מאורעות המלחמה ולספר טיפין טיפין את שעבר עליו. "חטפנו חזק" אמר, "אבל עכשיו, הכל בסדר". עכשיו נתברר לנו כי הוא צורף בחובש ליחידת מלואים. הם הגדולים קראו לו ילד. הוא היה בין הטנקים הראשונים שחצו את התעלה. היחידה ספגה אבידות, ואמנון אמר לנו: "תארו לכם שאני, הילד, הייתי צריך להחליט לאיזה פצוע לגשת ראשון". המות היה כה קרוב ומוחשי, שנהגו להתבדח עליו, ושאלו מי יביא למי פרחים ראשון. אמנון לא ידע שהוא יהיה ראשון. הוא כבר לא פחד. הוא האמין שלכל כדור יש כתובת, ולכן חלק את כובע הפלדה שלו לחייל שפחד, ואת האפודה לאחר. הוא מעולם לא דאג לעצמו וחשב רק על האחרים. ולכן אמר לנו: אם יקרה לי משהו, זה לא נורא. תארו לעצמכם שזה קורה לאיש מילואים, נשוי ואב לילדים, הרי זה נורא להשאיר אשה אם ילדים, וגם הורים, אח ואחות. בטוב לבו מדד אמנון את הסבל באופן יחסי, ולא קלט עד כמה גורא ומחריד הדבר בשבילנו.

אמנון התבגר מאוד במלחמה, ולמד להעריך את הבית עשרת מונים. את זאת שמענו מהחברה, וגם הרגשנו זאת, בבואו הביתה. הוא הגיע הביתה כשהוא שר ומזמר בקולי קולות עוד לפני הגיעו לפתח הבית. הוא פרק את המתח בשירה. "אמא", היה אומר, "את יודעת מה זה להיות בבית? הבי... תה הבי... תה הוא היה שר כאילו ידע והרגיש שלא יזכה להנות ממנו הרבה.

אחרי הפרדת הכוחות בחזית הדרום, עזב אמנון עם אחרוני החיילים את אפריקה ועלה לגולן. רצינו להאמין שאם אמנון יצא חי מהתופת, שום דבר לא יקרה לו וגם הוא האמין בכך. אך לאסוננו, אמנון נפל.

אחיו שכה אהבו, דוד הקטן בן ה-4, רוצה להנות טיפס כדי להציל את אמנון מהשמים. אנו יודעים ומכירים במציאות המרה שהותירה אחרנו עם ה**תכה** כאב ועם הרבה זכרונות וחפצים. עם הצו להמשיך לחיות ולנהל את ביתנו כפי שאמנון רצה שיהיה וכפי שאהב אותו. יהי זכרך ברוך.

הוריו.

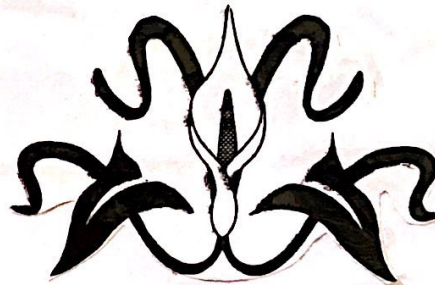
משונה לרשום הספדים לזכרו של חבר שלגבי לא מת לעולם, שכן ככל שיעברו הימים אמנון ממשיך לחיות בי ובחבריו וחברותיו הרבים. כל שאהבנו בו ולמדנו ממנו קיים וחי. לעתים כשאני מגיע הביתה, עולה השאלה, "האם אמנון יקבל חגגה השבת. האם נצא ביחד לבלות. ולפ- עמים אני רואה אותו עומד בצומת כלשהו ומבקש, "טרמפ" או שהוא עובר מתחת למרפסת ושורק מבין שניו. אך כשאני ממחר להתקרב אין זה הוא אלא מישהוא אחר.

אמנון אנו מושלם, אך ללא ספק היה אדם שלם. עם חכמתו והתומור הציני (שלעתים זעזע את משפחתו וחבריו) עם כושר הבטוי הנהדר שלו ויופיו הגברי. הוא היה לוחם מעולה (עובדה, הוא צויין כאחד משמונה מצטיינים של חטיבת "גולני" מבני מחזורו) וחובש מצוין שעבר את המלחמה בשלום, אך נפל אחריה.

כשתזך מן המלחמה ונפגשנו בפעם הראשונה לאחר ה"הלם", אמר לי: "אינני רוצה עוד בקריירה צבאית. מעכשיו אני רוצה לחיות". הוא לא הצליח להגשים את משאלתו, אך בשבילנו, חבריו שאהבנו אותו, הוא חי יותר מכל אחד אחר שהולך ורוקד ברחובות. הזכרונות המשותפים, כל מה שעשינו ביחד ומה שקבלנו ממנו עומדים וקיימים. הוא חוזר ועולה במחשבה עם זקן ובלעדיו, עם שפם בסגנון מקסיקני וללא שפם, במדי צה"ל ובמכנסו ג'ינס משופשפים, הוא נשאר תמיד צעיר ויפה — נאהב.

אמנון היה מלא חיים, אולם לכל אורך הדרך התבדח בציניות רבה על המות. אם היתה זו שאלה של סגנון או תחושה, זו בעיה המתעוררת רק כעת. אולם כואב לחשוב שבגיל 19 בלבד, כשהוא מלא שאלות ודעות וכח יצירה שלא בא לידי בטוי, אמנון לא ישוב עוד — וזה קצת מפחיד. אינני יודע איך לסיים. ישנם משפטים נדושים רבים לכך אבל אמנון לא סיים. אהבנו אותו כפי שהיה וכפי שיכול היה להיות.

חבר

הפתיחה על חבר שנהרג חינה משימה קשה ביותר, ולו רק בשל צמד המלים החוזר ונשנה פעמים רבות, הוא היה... זה שובר אותך, לחשוב על אחד החברים הטובים שלך, שרק אתמול גדלת עמו יחדיו, שהית בשר ודם, חי ונושם, שמח ועצוב, והנה הוא משהו ערטילאי — שהיה. זוהי לשון עבר טוטאלית. זה היה לבלי שוב. כאן אין לך אפילו שמץ של סכוי שמהו מכל מה שהיה מהאדם שהכרת יחזור שנית. וזה אינו נאפט. אני מבין שאמנון לא יחזור שנית, אך איני תופס זאת.

כותב עליו, ולא אליו. משחק מלים כה משמעותי חלוף של אלף בעין, חלוף של חיים במות. צרור מלים יבשות, יחיה מסודר בצורה המתאימה והטובה ביותר, לא יוכל להביע לעולם את הרגש למלוא עומקו ומשמ- עותו. עובדה זו מתממשת עתה, כשאני מנסה להעביר מקצת מרגשותי והרגשותי, אך איני יכול. לספר על אמנון, למי שהכיר אותו אין טעם, שהרי הכירו וידעו. לספר עליו למי שלא הכירו, שוב אין טעם. שהרי ככל שאשתדל, לא אצליח להביע את הרגשותי ורגשותי למלוא עמקם, ותאורי יהיה לוקה בחסר ולא ישיג את מטרתו. לפיכך, כל אשר נותר לי לומר הוא: יהא זכרו ברוך.

ישראל א.

חברים נפגשנו ודברנו על הימים הקשים ביותר שלנו לפני חצית התעלה, ואחרי כן על הימים באפריקה ועל הסביבה של אזור איסמעליה ועל החברים שהיוס, אחרי כל הקרבות וימי פעולות תנמול, גבעת התחמושת ומלחמת יום הכפורים אינם אתנו, אשר נתנו את חייהם להגנת המו-לדת. ובכל הזדמנות שאנחנו, חברים לנשק, נפגשים מתייחדים עם זכרם של הנופלים. בפגישה כזאת פתאום אחד מחברנו מספר על נפילתו של אמנון ז"ל (הילד), זה היה הכנוי שלו, כך קראנו לאמנון החובש שלנו והלוחם האמיץ. למרות גילו הצעיר הוא השתלב בינינו הצנחנים ואנחנו סמכנו עליו בכל המובנים. במצבים קשים הוא היה לוחם נפלא וידע בכל מצב להשתמש בנשק בצורה הטובה ביותר, לשמור על החברים שלפניו ומאחוריו, איך לנסוך בטחון בכל פצוע. ידענו שהוא חובש טוב, ויגיע אלינו גם בשעה שצפויה סכנה לחייו, ויטפל בנו בצורה הטובה ביותר. כל הדברים האלה חלפו במוחי במשך שניה והדמעות זלגו מעיני. לא יכולתי להאמין שזה יתכן. אחרונים עזבנו את אפריקה. אנו השתחררנו בשמחה, אך אמנון, הילד החייל הסדיר היחידי חזר ליחידה של גולני שכל-כך גאה היה בה אפילו אמנון היה חניך מצטיין של גולמי. ובאמת כך אמרו אם כל החיילים של גולני הם כמו אמנון, אז תבורך החטיבה הזו.

חבר לנשק

...כשנגמרים הקרבות, כשנגמרות כל הדרכים האחרונות, כשנגמרת הצפירה ואנחנו עוברים לנוח, והשיער כבר לא סומר, והצמרמורת חלפה... אנחנו מנסים להבין את מהות המלים: הוא היה. הוא לא יהיה. אמנון לא בבית. הוא לא יצא השבת. הוא לא יצא עוד הרבה שבתות... אני מנסה להבין ולא יכול, איך זה שלא ניפגש יותר ברחוב שאמנון לא יבקש יותר סיגריה או אש, שאמנון לא יספר יותר בדיחות, "מלטה" על שעות הבקיעה וחילופי אש...

...אני לא מבין...

ואמנון יצא מצטיין מהטירונות — לא במקרה. הוא היה באמת טוב. היה מאותם שנתנו את כל מה שהיה להם, ששמר על ראש צלול גם ברגעים קשים. אמנון היה מאלה שקודם התאמץ ואח"כ אמר שהיה קשה, קודם נתן אח"כ חיכה לגמול. קודם נלחם...

רוני פרטקין

כתתו של אמנון היתה הראשונה בה לימדתי כמחנכת. זכור לי אותו יום ראשון ללמודים בו נכנסתי לכתה נרגשת וחרדה, כשלמרות כל מאמצי להסתיר זאת לא עלה הדבר בידי. מבין ים העיניים שנעצו בי מבטיהן בגווני הכחול והירוק, במבט רציני או שובבי, זכורות לי פניו החייכניות של אמנון, עיניו החומות והגדולות מוצלות בריסים ארוכים, ושערו השחור והמתולתל. לא קשה היה לעמוד על טיבו, ובמהרה נקבע מקומו בכתה כראש וראשון לבדחנים. שובבים לא חסרו לי. אך אמנון היה זה ששש לכל מעשי קונדס, מעולל תעלולים שונים בארשת פנים תמימה תוך כדי הבלעת חיוך, אחד מ„צדיקי סדום“ ממש!

במשך השנתיים-בהן חנכתי אותו, נפגשתי עמו לא רק בביה"ס. אמנון נהג לבקרני בביתי ולשוחח. באחד הימים בהיותו כבר באמצע הכתה השמינית, הפתיע אותי ברחוב, בסנטר מעוטר זקן שחור וסיגריה נעוצה בפיו, כשכולו אומר חשיבות. „ילד גדול“ חשבתי לעצמי. אפשר שמעשן הוא ומגדל זקן, אעפ"כ חיוכו ילדותי כתמיד.

שבועות מספר לאחר פרוץ המלחמה פגשתי את אמו שספרה לי על שובו של אמנון הביתה עצוב וגאה כאחד על שעלה בידו לעזור לחיילים שעה שמילא תפקידו כחובש קרבי. ואמנם כשראיתיו בפעם האחרונה, שזוף וגבוה, מהלך בצד אמו שהביטה בו באהבה וגאווה גלויה, הבחנתי בסבר-פנים שהרצינו. שיחתנו עלתה בקושי. פצעו המאורעות, רישומיהם עדיין ניכרו בפניו הבוגרות. מי שיער שתהיה זו הפעם האחרונה?

לבי נשבר בקרבי משנתבקשתי להעלות קוים לדמותו. עדיין מתקשה אני להאמין במציאות אכזרית זו שקפחה חייהם של תלמידים, שאף שלא הייתי להם אם, הם היו בני. יהי זכרם ברוך.

בלה ובר

בשמוך כן היית - כפרח האמנון.
עוד בהיותך ניצן כבר ראו בך את צבעיך היפים,
את זפנך ששמח לבב כל מי שקהה מסביבך.
חייך - כפרח היו, פורחים ונובטים בצערותם.
ימים שקהו - ולא לשובו עוד לעולם!
בה, בעמדי ליד הקרד השרי והצעיר
רווי דמע הורינו ומקונכינו קאחד,
מניחה אני את זר הפרחים לזכרה,
לזכר חייך שגבלו כה במהרה.
לבי בי פואב ונשבר קאחת,
והדמעות והבכי הם רק תחלת הסמיים של הקאב לעולם.
כה עולה דמונתך בעיני - ומצטנרת לפני.

אמנון: אתה לזקם הפל בקלות
 אכל לראות אחתך על נר
 רק חמש אותיות על פסת נד לבנה עם מסגרת -
 אני לא יכולה להתחסם לזה ברצינות.
 יש דברים שחורגים מן השגרה.
 אל תכעס שאני בוכה.
 אני מוכנה יחד אתך - לזלזל בפל,
 לקחת בקלות,
 אכל לשמע שאתה לא אתם
 לדבר עליך בלשון עבר "הנה" או "נהג לעשות"!
 לא! זה מאוד רציני.
 כל דמעה תספור ספור עליך,
 כל נטיפה אומרת צער.
 כי אתה בכך לא תוכל לקחת בקלות או לא בקלות -
 אתה בכך איננו
 ואתך החיוך.
 אמנון: אני זוכרת שבזמן המלחמה
 באת הביתה לחפשה
 נהגת לצלצל בטלפון הפנימי
 אני הייתי קופצת משמחה
 "בוא למעלה"

לשבנו בחדר
 ואתה דברת ודברת
 כן, כמו שתמיד עשית,
 - ישבת וספרת.
 אמרת שאתמול זה הוא
 זמחר אולי אתה.
 אני לא אהבתי לשמוע את זה.
 ספרת איך הרובה שהיה תלוי על כתפך
 התנפץ מפגיעה
 איך נרית בחיל האוויר עד שנפגע,
 והמשכת לירות עוד ועוד
 כמו מכונה
 כי לא נדעת מה קורה, מה קרה.
 דברת על אלה שכבר אינם
 ואתה אמרת: כן, הם הרבה
 אכל ונתגבר,
 ולא נתנו לך שהות - - -

דורית

אמנון.

בן תשע־עשרה, עלם המודות,
נעים הליכות, חברותי עד מאד.

תמיד עליה, שופע היוכים,
עינים מאירות, מביעות אהבת רעים נאחים

בתנועות תפוחות ובהתלהבות נעורים, דבר וקלך
הביתה שוב בקול שינה רמה ונפה כל־כך

באזני מסתקדים עוד קולות אצדיו המהירים
ובמוחי זכורים עוד כל אותם דברים
שנאמרו בינינו בשיחה קולחת
מדי פעם, בשנתאפשר לנו לשבת
יחד.

כן, תמיד הנה לו מה לספר ולנגן
בשכן טוב, בשפער הגלים בינינו אינו חוצץ.

פי הרי אוהב־אדם הנה
אוהב חיים
אז מדוע לא נתן לו עוד
להמשיך בתפקיד בו הצטנן
ולעזר לחבר פצוע
וכל זאת בתחושת חובה מוסרית
ובקצון בן.
אז מדוע לא נתן לו
להוסיף לחיות ולחברה לתרום
מדוע צריכים אנו להרפין ראש אבל
ולדמע דום?

במקום, כמו שהיא הנה־זקוף ראש
להיות בעלי חדות־חיים ויצירה.

הוא עזר לרבים ובכל
והם חבים לו חוב גדול

חוב שלא נפרע
ולא נפרע לעולם
בשל האסון שפקד
לדגילבם של כלם.

היי זכרו ברוך!

תמונות מתקופת הצבא

ממכתביו של אמנון ז"ל

1/11/73

בורים אחים ואחיות יקרים !
 שאני מצוין לא אשה
 כלום עכשיו הפסקת אש
 אופלים ויושנים ואחבים לבנות
 תביתנו אי אפי הבואה הצגתי
 3343 אני נראה טוב משהכל
 לביתך הרבה זיכרון שפמ
 גמלתה משנת בטנקים יחצ
 אם מיליוני אנשים גמלתה
 ביתי בטנק ה-10 שצדה
 את התעלה חטפנו חזק אכשיו
 הכוא גס צי שקט פה
 מתישם הביתה
 גמלתה אלה

11/11/73

מלפחה שכזאת

מה נשמע ר' אצלי הטל לבי
לא כתבת מכתבים אז אכיל
כי ביותן שקול פהלמה החסר
מהלחמה בסוף אכלו, ובולאין מ'.

מה לאם צחור הפלוצ ר'
מה לאם סקא וסבתא ר'
תכתבו הרבה באל צחור
ציונים מתקלים בהרבה
אם תראו את חלן תל'.

הוא את הצאר הצבא שלי
וטיבתאם ואסיהם כפי שכתוב
באלוה שצבא מסביב ציונות
של נשיקות

מאלאין

ביום שאחרי / ליהיא ברוז"ל

כשאמרו שהוא מת
לא האמנו שזו אמת.
כשסיפרו שהוא כבר לא חי,
רק שאלנו איך ומתי.
ורק כשצעדנו אחר ארונו,
חשנו באבדנו.

גם אחרי שהוא נקבר,
עוד לא קלטנו שזה נגמר.
יותר הוא לא יבוא הביתה בחופשה,
יותר לא נכיר חברה חדשה.
שוב לא יחייך חיוך מוכר ורחב,
יותר לא נקבל ממנו מכתב.

יום אחרי יום עובר
והוא כבר לא חוזר,
ואין מה לעשות
אי אפשר להתווכח עם עובדות.

בתוך החיים נמשכים כסידרם
והוא, מעבר לגדר קבור בין כולם.
לפעמים התקווה נשארת,
אולי נשמע את נקישתו המוכרת,
אולי יכנס מבעד לדלת,
לבוש בחולצת תכלת
מחייך את חיוכו המוכר הגדול
שואל, למה עצוב הכל ?

שוב יחזרו החיים לסידרם
ונחייך כל יום כך שתם.
אבל לא,
המציאות אינה כזו.

אנו לא יכולים לבחור,
והוא כבר לא יחזור.

